

TAV

¹⁶⁹ **Feryadım sana erişsin, ya RAB;**

Sözüne göre bana anlayış ver.

Feryadım (*ağlayışım, seni ağlamaklı bir şekilde ihtiyacım için çağırışım*) ifadesi gayretle yapılan duaya dikkatimizi çekiyor. Tanrı Sözü'nü (*kanunları, emirleri, koşulları, yasayı, hükümleri...*) bu denli düzenli bir şekilde öğrenmek için çalışan, bunu yaşamak ve savunmak için yaşayan bir kimse nasıl dua ederdi? Bu ayette olduğu gibi tutkuyla dua eder...

Mezmunurcu bu uzun dua ve ilahisinin sonuna doğru geldiğinde RAB'den anlayış istiyor. Birinci ayetten buraya kadar olan Tanrı ile yürüyüşünde, kendinde halen anlayış konusunda eksiklik görüyor. Burada görünen gerçek şudur: Birinci ayetten itibaren Tanrı ile yürüyüşünde bu noktaya geldiğinde, Tanrı'yı biraz daha fazla tanımış oluyor; Tanrı'yı tanımakta ilerlediği için de kendisinde olan eksikliği ve zayıflığı biraz daha iyi görüyor.

Bu noktada mezmunurcu Kutsal Yazılar'a odaklanarak Tanrı bilgisinde ilerledikçe bir zamanlar *bilgisizlikle ya da imansızlıkla* yaptığı günahlarını da fark etmiş olmalıdır (I.Timoteos 1:13). Tanrı'nın kutsallığı karşısında kendi değersizliğini fark etmiş olmalıdır (I.Korintliler 15:9). Tanrı ile olan uzun yürüyüşü sonunda günahları ve zayıflığı için pişmanlık duymuş olmalıdır. Farkında olduğu bütün bu şeylerin, Tanrı önündeki duasına engel olmaması için gayretle (titreyiş ve ağlayışla) duasını Tanrı'ya yükseltiyor –*duası işitilsin, kabul edilsin istiyor*.

Böylece Tanrı bilgisinde ilerledikçe ve Tanrı ile paydaşlıkta güçlendikçe, bütün bu geçmişin yanlışlarının farkına varıyor, insani zayıflıklarının farkına varıyor; içinde bulunduğu bu durumun Tanrı ile ilişkisinde bir engel meydana getirmesini istemediği için anlayış dileniyor. Diğer yandan geçmişin hataları ve günahları üzerine, bir daha yaşanmamak üzere *anlayış bağışlanmaya (lütuf edilmeye)* olan ihtiyacı ile dua ediyor. Esas ihtiyacının kendisini Kutsal Yazılar'da açıklayan Tanrı'nın görüşünü edinmek olduğunu düşünüyor.

Bu noktada günahlarımızın aynı zamanda itaatsizlik olduğunu hatırlarsak, mezmunurcunun anlayış için olan duası, aynı zamanda Tanrı'ya en mükemmel itaatin sunulduğu bir zamana (umuda) bakmayı bize hatırlatıyor (Vahiy 4:9-11; 5:7-10)

Genelde günahattan, kötülükten, zarardan korunma ve sağlık, maddi ihtiyaçlar, duygusal beklentilerimizin sağlanması şeklindeki dualarımıza bakınca, mezmunurcunun anlayış dilemesi (34), Tanrı'yı tanımanın ve O'nun iradesini bilmenin ne kadar önemli olduğunu görebilmemize yardım etmelidir. Mesih'in "*Tanrı'nın egemenliğinin ardınca gidin*" diyen vaazını (Matta 6:33) hatırlayınca, mezmunurcunun en başından beri bunu yapmaya çalıştığı görebiliriz (Koloseliler 3:1-2).

Sizin dualarınızı motive eden şeyler ile mezmunurcunun buradaki duası için ne düşünüyorsunuz?

"RAB, sözündeki anlayışı edinebilmem için beni aydınlat... göksel egemenliğinin ardınca giden bir yaşam için gerçeğin bilgisini kavramamı sağla..." diyen bir dua için, geç kalmış değilsiniz –henüz nefes aldığınız şu anda böyle bir duaya başlayın.

Dua: Feryadım sana erişsin, ya RAB, sözün uyarınca akıl ver bana...

(Yakup 1:5; 1:17)

(Matta 7:7-8, Yuhanna 14:13; 15:7)

(I.Timoteos 1:15 Günahkârların en kötüsü benim... *Sen kutsalsın, sözüne göre bana anlayış ver*)

¹⁶⁹ *Feryadım sana erişsin, ya RAB;*

Sözüne göre bana anlayış ver.

¹⁷⁰ **Yalvarışım senin önüne varsın;**

Sözüne göre beni özgür kıl.

Önceki ayetteki yardıma muhtaç bir ruh hali ile yapılan dua bu ayette de devam ediyor. Duasına Tanrı'dan bir *iyilik (anlayış)* isteyerek başlayan mezmurcu, "*beni özgür kıl*" diyerek *lütuf (kurtuluş)* dileniyor.

Kutsal bir yaşam için özgürlük dilemek, etrafındaki tuzakların, kötülüklerin farkında olan bir kişinin duası olmalıdır (I.Petrus 5:8). Buradaki duayı Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşamda devam etmenin önünde engel olan şeyler için *kurtuluş (özgürlük)* dilemek şeklinde anlayabiliriz. Bunlar dünyanın ve kötülüğün saldırıları da olabilir, düşmanın basıkları veya tuzakları olabilir, canımıza üzüntü ve ağırlık olan kayıplar veya ihtiyaçlar da olabilir. Bir hastalık veya ölümün acısı, bir kavganın veya uzlaşmazlığın sonucunda yaşanan kayıplar, maddi ihtiyaçların getirdiği sıkıntılar gibi pekçok konu yaşam boyu biz istemesek de karşımıza çıkar. Bu dua tüm zor zamanlarda (Mezmur 50:15) Tanrı'yı yardıma çağırmanın gerekli olduğunu gösteriyor (Mezmur 22:20).

Mezmurcunun önce anlayış dileyip sonra kurtuluş (özgürlük) dilemesine baktığımız zaman şunu da düşünmemiz gerekir: anladığı ve iman ettiği gibi yaşamaya devam ederken, kutsal bir yaşam önünde engel olan şeylerden özgür olmayı; kutsal bir yaşamdan onu aşağıya çeken şeylerden kurtuluşu dilemektedir.

Bu duada bereketlenmiş bir yaşamda (1-2) devam etme isteği belirgindir. '*Uzun ömür, zenginlik, düşmanlarının ölümü*' gibi geçici şeyleri değil, anlayış ve kurtuluş dileyen mezmurcunun, bütün bunları dünyanın zorluklarına rağmen istiyor olmasına bakarak, böyle Mesihsel bir yürek edinmeyi bizim de istememiz gerekir.

Buradaki kurtuluş duası Mesih'in bizlere öğrettiği "*kötü olandan bizi kurtar*" şeklinde Baba'ya sunduğumuz duayı hatırlatmaktadır. Tanrı'nın bir baba şefkati ile her zorlukta yanımızda olacağına güvencesi burada hatırlatılmaktadır. Bu, yaşam boyunca bizler için güçlü bir teselli ve teşvik olmalıdır.

Anlayışınız (169, 144) arttıkça, sahip olduğunuz özgürlüğün (170) gücünde devam edebilme gücünüz de artacaktır. Anlayışınız arttıkça, güçlü ve zayıf yanlarınızı bilerek, Tanrı'nın ne kadar çok lütuf dolu, sabırlı, merhametli, affedici olduğunu görerek, siz de aynı şekilde olmayı isteyerek devam edebilme gücünüz de olacaktır.

Düşüşlerinize rağmen yılmayın, bunları şimdi isteyin...

Dua: Yalvarışım sana ulaşsın; verdiğin söz uyarınca kurtar beni...
(Mezmur 89:20-24)
(Yuhanna 17:15, Galatyalılar 1:4)

¹⁷¹ **Dudaklarım övgüler akıtsın;
Çünkü kanunlarını bana öğrettin.**

Şükran dolu bir yüreğin işaretini görüyoruz. Tanrı'nın kanunlarını çalışmak, Tanrı ile birlikte yürümeye çalışmak, *kuralları (ilkeleri, hükümleri...)* Tanrı'dan öğrenerek yürümek, mezmurcunun yüreğinden sevinçli övgüler ve neşeli şükran sözleri taşmasına vesile oluyor. Tanrı'ya olan övgüsünün Tanrı'nın sözleri üzerinde temel bulduğunu hatırlarsak, bu övgü Tanrı ile birlikte yürüme kararlılığına dikkat çekiyor. Bütün yaşamı Tanrı ile anlamlandırmak isteyen bir adanmışlıktan taşan övgü ve şükran dikkatimizi çekiyor.

Burada tüm zayıflıklarına rağmen kim olduğunu bilen bir kişinin, Tanrı'da kabul edilmiş olmasının güveni dikkatimizi çekmelidir. Öyleyse bu buradaki övgü *"hastalıktan kurtuldum, şifa buldum, işimi yoluma koydum, düşmanlardan kurtuldum"* gibi geçici durumlardan daha fazlasıdır.

Övgü taşan bir yaşam, bizlere Tanrı Sözü ile meşgul bir yaşamı, Kutsal Yazılar'a göre bir yaşamı düşündürmektedir. Öyleyse mezmurcunun övgüsünden şunu düşünebiliriz (Mezmur 34:1): *Her zaman RAB'be övgüler sunacağım, övgüsü dilimden düşmeyecek...* Bu övgü ve şükran ifadesi, bütün yaşamı göz önüne aldığımızda ne anlama geliyor acaba? Mezmurcu demek ki Kutsal Yazılar'ı öğrenmeye ve araştırmaya devam edecek; diğer yandan da bunları başkalarına öğretmeye, imanı korumaya, ve savunmaya devam edecektir.

Bu şekilde mezmurcu Tanrı'nın sözünün, koşullarının kurallarının, buyruklarının, yasasının, hükümlerinin tanıklığı ve övgüsü için yaşamaya devam edecektir. Bu kişi sağlam bir topluluk üyesi olmaya aday gözükmektedir. Böyle kimseler sadece bir toplulukta hizmet etmekle yetinmez; söz hizmeti için donanımlı önderlerin yetişmesi için de çalışır (II.Timoteyus 2:2); ve birçoklarına teşvik olurlar.

Öyleyse bu yaşamda aradığımız her *bereketin (şifa, korunma, anlayış, başarı, bilgelik...)* ya da ihtiyacımız olan şeylerin hepsinin ötesinde, esas ihtiyacımızın Tanrı olduğunu bilerek yaşamamız esastır. Tanrı bizimle ise, Tanrı'da olan şeyler de bizimle olacaktır.

Bu ayetlerde konuşan kişi sizi de *"işitmiş olduğun doğru sözleri örnek alarak imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle bunlara bağlı kal"* diye (II.Timoteos 1:13) davet etmiyor mu?

Sizin övgü ve şükranınız diri Tanrı ile bir paydaşlıktan taşıyorsa, bu ayetin bizi teşvik ettiği gibi, yaşamınızla siz de başkalarına aynı yolda teşvik olursunuz (Yuhanna 15:7-10).

Dua: Dudaklarımdan övgüler aksın, çünkü bana kurallarını öğretiyorsun...
(II.Yuhanna 3 Baba Tanrı'dan ve Baba'nın Oğlu İsa Mesih'ten gelen lütuf, merhamet ve esenlik de gerçekte ve sevgide bizimle olacaktır krş. I.Yuhanna 2:24)

¹⁷² **Dilim senin sözünü terennüm etsin;**

Çünkü bütün emirlerin adalettir.

Samimi bir imandan taşan övgü ve şükran, Tanrı halkını sevinç ve esenliğe teşvik eder. Tanrı'nın kanunlarını çalışan (171) mezmurcu, sevinen ve tapınan bir yürekle Tanrı'nın adaletine dikkatimizi çekmektedir.

Mezmurcunun en başından beri olan ifadelerine baktığınızda (krş. Koloseliler 3:16), Kutsal Yazılar'ın ruhsal anlamlarına odaklanıyor. Dünyadan daha fazla Tanrı halkına sesleniyor. Tanrı halkını kutsallıkta, doğrulukta, Tanrı'ya sabırla beklemede bina etmek istiyor. Çünkü ruhsal derinlik ya da olgun iman Tanrı'nın sözleri üzerinde temel bulacaktır.

Diğer yandan orijinal günah ve düşüş sebebiyle insanın ruhsal anlamda ölü olduğunu hatırlarsak (*Efesliler (4:18) 2:1 Ve siz, suçlar ve günahlar içinde ölüyken*), bütün bu Mezmur boyunca okuduğumuz sözler, insana gerçeğini ve kurtuluşunu veren Tanrı'nın sözleridir; imanı, Mesihsel yaşamın gücünde kutsallıkta bina etmek isteyen Tanrı'nın sözleridir. Mezmurcunun burada yaptığı şeye dikkat edin: Tanrı dirilişin, şifanın, bilgeliğin, bereketin, kutsallığın sözlerini veriyor, mezmurcu da bu sözleri alıp tekrar Tanrı'ya yükseltiyor; Kutsal Yazılar'da konuşan Tanrı'ya ezgilerle cevaplıyor. Bu duruş, sözlerin yürekte kök salmış olduğunu anlamamıza da yardım ediyor.

Kutsal Yazılar aracılığı ile Tanrı'dan beslenen bir kimsenin buradaki övgü sözleri, *'kurak, yorucu, susuz bir diyarda; yorgun ve yükleri ağır'* kimseler için kuşkusuz bir tanıklık ve Tanrı'ya davet için teşvik olacaktır (Mezmur 63:1, Matta 11:28).

171. ayete bakarken, mezmurcu için toplulukta söz hizmeti ve donanımlı önder yetiştirme için uygun biri olduğundan bahsetmiştik. Böyle kimselerin aldıkları bereketi başkalarıyla paylaşmakta istekli kimseler olduğunu bir toplulukta hemen fark edersiniz. Böyle kimseler imanda derinlik için örnek ve teşviktir, sevgide yenilenme için teşviktir, dünya bize tersini söylese de böyle kimselerin teşviki umutta güçlenmedir.

Öyleyse mezmurcunun buradaki duruşu özellikle topluluktaki kardeşleri lütufta, kutsallıkta, pak vicdanda büyümek için teşvik edecektir; ve Mesih'in gelişine bakarak doğrulukta yaşamak için teşvik edecektir. Diğer bir açıdan bakarsak, doğruluk yaşamı ile Mesih'in gelişine her an hazır olarak yaşamak için topluluğu teşvik edecektir (I.Korintliler 1:30, II.Korintliler 1:12, II.Petrus 3:11-12)... Böyle kimseler bir toplulukta kendimizi düzeltmemiz için de bir modeldir (ya da bir örnek, bir teşvik).

Böyle kimselerin etrafındaki dünyaya taşıdıkları Mesihsel duruş, kuşkusuz *"Tanrı'yla ilgili öğretiyi her yönden çekici kılacaktır"* (Titus 2:10). Çünkü övgünün taşıdığı ya da şükranın temel bulunduğu şey adalettir; doğruluktur, gerçektir... Bu da Adem'in günahı sebebiyle kaybettiğimiz şeydir. Fakat Tanrı merhametli olduğu için kayıp insanı lütuflarla aramış, adil yargılarıyla ve merhametiyle halkını kurtarmış; pak doğruluğa dayalı sözlerini (emirlerini) vermiştir.

Kilisede ve yaşadığınız toplumda siz de böyle bir örnek olmak istemez misiniz? Bu konuda

sizin çağrınız mezmurcunun çağrısından daha mı az?

Doğru model olmak için sizin neyiniz eksik olduğunu, Kutsal Yazılar ile kendinizi sınavarak (Mezmur 19:7-12) keşfetmeye hazır mısınız?

Dua: Dilimde sözün ezgilere dönüşsün, çünkü bütün buyrukların doğrudur...

(Mezmur 37:30, Matta 12:35, Efesliler 4:29, Koloseliler 4:6)
(Tesniye 4:8; 6:5-7, Romalılar 7:12)

¹⁷³ **Elin bana yardım etmeğe hazır olsun;**

Çünkü ben senin koşullarını seçtim.

Mezmurcunun yaşamı (sözleri ve işleri) ile Tanrı'nın sözlerinin, doğruluğunun, adaletinin (İşaya 1:27; 45:8, 24) her yerde görünür (ve beğenilir) olmasına vesile olduğunu (172) okuduk. Bu duasında ise Tanrı'nın koşullarına bakarak bir yardım dilemektedir. Şüphesiz ki bu yardım da Tanrı'nın koşullarının toplumda ifşa edilmesi anlamına gelecektir. Diğer yandan bu yardım, halkına yakın (151) olan bir Tanrı'ya dikkat çekmektedir (Mezmur 75:1, Tesniye 4:7, Yakup 4:8).

Mezmurcu Tanrı'nın koşullarına uymak için (15, 40) daima isteklidir. Çünkü Tanrı'nın koşullarını, hükümlerini anladıkça, bu Tanrı'nın merhametli ve iyiliksever bir Tanrı olduğunu da görmüştür; ve Tanrı ile devam eden uzun yürüyüşü ile O'nun şefkatli yardımını pekçok kez tatmıştır. Bu yüzden sıkıntılarında kurtuluş için Tanrı'yı çağırmaktadır. Mezmun'da konuşan kişi, zorluklara rağmen Tanrı'nın koşullarına bakmaktan vazgeçmiyor (krş. Romalılar 8:35, 38-39).

Mezmurcunun bu duası aynı zamanda insanın sadece Tanrı ile tamamlanacağı gerçeğine de dikkatimizi çekmelidir. Burada insan Tanrı'ya muhtaç bir varlık olarak karşımıza çıkmaktadır. Mezmurcu buradaki ifadesi ile, fiziksel ya da ruhsal anlamdaki ihtiyaçlarının gerçekte sadece Tanrı'da tatmin bulabilecek şeyler olduğu göstermektedir.

Yani Tanrı'yı tanımakta ilerledikçe, O'na olan ihtiyacımızın ne kadar derin olduğunu kavramakta da ilerleyeceğiz. Diğer yandan bu Mezmun boyunca bizlere konuşan kişi, Tanrı'ya olan sadakatine karşın sıkıntı, zorluk ve tuzaklarla karşılaştığını, düşmanların hedefi (85, 87, 51) olduğunu da görmemizi de istiyor.

İnsan yönümüz genelde sıkıntı ve zorluklardan kaçmaya meyillidir. Ancak yaşamımızda zorluklar ile karşılaştığımızda, öncelikle kimlerden yardım ve destek görebileceğimizi, önümüzdeki zor işi bizim için kimin çözümlenebileceğini düşünmeye eğilimliyizdir. Böyle güç zamanlarda başkalarını suçlamak diğer bir davranış olarak da karşımıza çıkar. İçinde bulunduğu durumda sıkıntıları üzerine önce Tanrı'yı çağırarak, bu duada Mesihsel bir davranış olarak karşımıza çıkar.

Öyleyse Kutsal Yazılar'ın Tanrısı'nın iyiliksever, şefkatli bir Tanrı olduğunu her gün hatırlamak uygun bir disiplin olacaktır. Çünkü Mezmun 136'da "*sevgisi sonsuzdur*" diye tekrarlanan nakarat, Tanrı'nın iyiliğini sıklıkla unuttuğumuzu da göstermektedir

(hatırlatmalıdır). Mezmurcu açıkça Tanrı'nın daima yardıma istekli ve hazır olduğuna dikkat çekmektedir (Mezmur 46:1, 7).

Tanrı'nın koşullarını tüm zamanlar boyunca (her durumda) yaşamak, sıkıntılarla ve zorluklarla yüzleşmeyi; ayartılara ve baskılara dayanmayı gerektirir. İmanlı kişinin böyle sadık bir şekilde duruşu, Tanrı'nın adaletinin ve merhametinin işlemesi için bir fırsattır. Tanrı'nın kurtarışını ve iyiliklerini beklediğimiz böyle sıkıntılı zamanlar, sevgi ve sabırda büyümemiz için de bir fırsattır.

Ve yine böyle zorlu zamanlar Tanrı'nın koşulları (ilkeleri, hükümleri v.s.) aracılığı ile açıkladığı sevgisini ve lütfunu hem tatmamız hem de dünyaya göstermemiz için de bir fırsattır (krş. Markos 5:18-20). Ve yine mezmurcunun yaptığı gibi adanmış bir yürekle devam etmeye çalışmak, her durumda Tanrı'nın koşullarına bakarak yürümeye çalışmak, kurtuluş için bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı görmemiz ve Tanrı'nın Mesih'te açıkladıklarını kavramamız için de önemli bir fırsattır.

Zor zamanları Tanrı'nın koşullarına odaklanarak, Tanrı'nın bereketlerini tecrübe etmek için bir bereketlenme fırsatı olarak değerlendirmeye siz de [*mezmurcu gibi*] hazır mısınız?

Dua: Elin bana yardıma hazır olsun, çünkü senin koşullarını seçtim ben...

(Tesniye 30:19-20, Elçilerin İşleri 2:39)

(Tesniye 8:1-6, Yakup 1:6, I.Yuhanna 5:14)

(119:110, Matta 26:3-4 krş. [22:1 krş. Markos 15:34];

[22:15, 69:21 krş. Yuhanna 19:28]; [31:5 krş. Luka 23:46])

¹⁷⁴ **Kurtarışını özledim, ya RAB;**

Ve yasan zevkimdir.

Kral Davut ölmeden önce Tanrı'nın mutlak kurtarışını özlediğini gösteren şu sözleri söylemişti (II.Samuel 23:5): *"Soyum da Tanrı'yla böyle değil mi? O benimle sonsuza dek kalıcı, her yönüyle düzenli ve güvenilir bir antlaşma yaptı. Kesin kurtuluşa ve her dileğime kavuşmamı O sağlayacak mı?"*

Sıklıkla 'kurtuluş' için, en son günde ya da biz öldüğümüzde gerçekleşecek bir olay gibi düşünmeye meyilliyizdir. Bunda doğruluk payı da vardır; şimdiki kurtuluşumuz Mesih geldiği zaman tam yetkinliğe ulaşacaktır. Düşmüş insan için son günü ya da öldükten sonrasını hayal edebilmek ya da o zamanı kavrayabilmek imkansız olsa da (krş. I.Korintliler 2:9), samimi iman kurtulmuşluğu şimdiki zamanda tecrübe etmeye başlar. Bu yüzden mezmurcuyu kurtuluşu özlerken (81) ve umut ederken (166) görüyoruz. Gerçekte Mezmur'un tamamına baktığımızda, imanlı bir kimsenin 'kurtuluş' konusu ile meşgul olmasının sonucunda bu dizelerin ortaya çıktığını da söyleyebiliriz. Çünkü bütün Mezmur boyunca gördüğümüz üzere, iftira, aşağılama, alay, düşmanların zulmü ve saldırısı karşısında imanla dayanmak veya her durumda Tanrı sözüne dayanıyor olmak, halen işleyen bir kurtuluştan çıkmaktadır (16, 24, 47, 111).

Mezmurcu Tanrı ile devam eden uzun yürüyüşünde her gün bereketlenmiş bir kimse için örnek olsa da, bu duası canın sonsuz kurtuluşunun bu dünyadaki diğer şeylerden daha

önemli olduğunu düşündürmektedir. Çünkü dünyanın bazı sıkıntılarında kendi gücümüzle kurtulabiliyor olsak da, sonsuz kurtuluş insanın kendisinin sağlayabileceği bir şey değildir.

Öyleyse burada özlenen şeye dikkat edin: günahın suçlayıcılığından kurtuluş, Tanrı'nın günaha olan yargısından kurtuluş, yasanın lanetinden kurtuluş, dünyanın ve benliğin baskısından kurtuluş, şeytanın ayartısından kurtuluş, sonsuz yargıdan kurtuluş (Romalılar 8:23)... Bütün bunlar pratikte ne anlama geliyor? Tanrı'da özgürlükte yaşamak, şimdi müjdelenen günahların karşılıksız affının tadını çıkarmak, Tanrı'nın çocuğu olmanın keyfine varmak, sonsuz yaşamdaki mükemmelliği yaşamak, Tanrı'nın mutlak hükmedişi altında yeni yaşamda devam etmek, kutsallıkta yetkinleşmek (I.Korintliler 15:28)...

Bu duada Tanrı'nın lütfu ile kurtulduğunu bilen bir kimsenin işaretini görüyoruz: tam dolulukla lütufta yaşama isteği...

Bu yüzden Tanrı'nın lütfu ile kurtulduğunu (karşılıksız affedildiğini) biliyor olmanın bu dünyadaki belirgin işaretini "*yasan zevkimdir*" diyen açıklamadan anlıyoruz. Çünkü yasa bize Tanrı'yı tanımayı ve dolayısı ile kendimizi tanımayı sağlıyor. Yasa aracılığı ile Tanrı'nın kutsallığını anlıyor, karakterini öğreniyoruz ve yine bu yasa aracılığı ile Tanrı'yı sevmeyi öğreniyoruz. Tanrı'yı sevmekte ve tanımakta ilerledikçe insanı (düşmanlarımızı bile) sevmeyi öğreniyoruz. Yasa bizlere Tanrı'nın niteliklerini, değer verdiği şeyleri gösterdikçe bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı öğreniyoruz. Böylece mezmurcunun yasadan nasıl zevk aldığını anlayabiliriz. Çünkü mezmurcu yasa'yı çalıştıkça yeni yaşamı (Mezmun 27:13; 56:13) ve kendisine bağışlanacak olan mirasını özlüyor (I.Petrus 1:3-4). Tanrı'yı yüz yüze göreceği zamanı özlüyor (I.Petrus 5:4, Vahiy 22:1-5). Bütün bunlar da bu dünyadaki yaşamın kalitesini belirleyen şeyler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kurtuluşu sadece akılda bilmek ile kurtuluşu özleyen bir yaşamı etkin kılmak arasındaki fark, sizin de öncelikleriniz arasında olan şey midir?

Dua: Kurtarışını özlüyorum, ya RAB, yasan zevk kaynağımdır...

(Romalılar 7:22-24 krş. 7:25; 8:25)

(Filipililer 1:23, II.Korintliler 4:16, I.Petrus 2:11, Romalılar 6:13)

¹⁷⁵ **Canım yaşasın ve sana övgüler sunacaktır;**

Ve hükümlerin bana yardım etsin.

Yaşam boyunca çeşitli *hedefler* (*diploma, kariyer, şifa v.s.*) sebebiyle pek çok şekilde Tanrı'ya şükranımızı ifade ederiz. Bütün bunların ötesinde *bu yaşamın kendisinin bir armağan olduğunu hatırlarsak*, mezmurcu yaşadığı sürece kendisine verilen yaşam armağanı için Tanrı'yı övmeye devam edeceğini söylüyor. Çünkü övgüsü için Tanrı'nın sonsuz olan hükümlerine (89, 142, 144, 152) baktığını anlıyoruz.

Yaşam pekçok şekilde bizlerin düşünceleri, işleri, sözleri ile şekillense de, sürekli Tanrı'nın hükümlerine (*sözlerine, kurallarına*) bakan mezmurcu, yaşamı kendi gücüyle var edemeyeceğini, çalışma, yorulma, kazanma, dinlenme dahil, her şeyde kendisine bütün bunlar için güç ve nefes verenin Tanrı olduğunu biliyor. Bu yaşam nasıl başladı? Tanrı topraktan yarattığı insana yaşam verdi, insanı güzel bir bahçeye getirdi, bahçeye bakıp

çalışması için insanı oraya yerleştirdi ve insanı bahçeden sorumlu kıldı. Yani Tanrı bu yaratılışı içindeki her şeyle birlikte insana verdi. İnsan bahçede çalışacaktı, bahçeyi Tanrı'nın övgüsü için daha da güzel bir yer yapmaya çalışacaktı; insan Tanrı'nın sağlayışından aldığı hoşnutlukla O'nun yüceliğinin ve iyiliklerinin övgüsü için yaşayacaktı. Günah ve düşüş problemi bu misyonu bozmuş ve aksatmış gibi gözükse de, mezmurcu Tanrı'nın hükümlerine bakarak, yaşadığı yerleri insanın iyiliği ve Tanrı'nın övgüsü için güzel bir yer yapma sorumluluğunu anlamış gözükmektedir. Bu yüzden Tanrı'nın hükümlerinden beslenen bir övgü ile yaşam boyu Tanrı'yı övmeye hazır ve istekli olduğunu ifade ediyor.

Konu övgü ve şükran olunca esenlik ve sevinç dolu bir yürek aklımıza geliyor. Şüphesiz düşmüş bir bedende, düşmüş bir dünyada yaşıyoruz. Her günümüz sevinçli olmuyor. Ancak mezmurcunun sıkıntılarında Tanrı'nın hükümlerine (sözlerine, ilkelerine) baktığını göz önüne alırsak, Tanrı sözünün sıkıntıları dağıtan gücünü de keşfederiz; zor zamanlarda, korku ve kaygılara övgü ve şükran ile galip gelebiliriz.

Tanrı'nın hükümlerinin sadece bu geçici zaman için değil (44, 111, 160) sonsuzluğu anlamlandırmak için verildiğini bilen mezmurcu, övgü ve şükranın sonsuzluklar boyunca (krş. Vahiy 7:15; 11:15; 22:5) yapacağı bir şey olduğunun farkında olmalıdır.

Böylece zor günlerde sabırla dayanmak için Tanrı Tanrı'nın hükümlerine, tanıklığına bakmak, mezmurcu gibi bizleri de şükran dolu kimseler yapacaktır. Ve yine Tanrı'nın sözlerine bakmak sıkıntılarımızı dağıtacağı gibi, bize sonsuzluğa dair umut da verecektir (Mezmur 56:13; 16:10):

Mezmur 86:12 Ya Rab Tanrım, bütün yüreğimle sana şükredeceğim,
Adını sonsuza dek yücelteceğim.
13 Çünkü bana sevgin büyüktür,
Canımı ölümler diyarının derinliklerinden sen kurtardın.

Tanrı'ya övgü getiren bir yaşamı özlemek, Tanrı'nın övgüsü için yaşamayı dilemek sizin de duanız oluyor mu? Mezmurcu gibi Tanrı'nın hükümlerine bakmaya devam ederseniz, sizin övgüleriniz de sonsuzlukta yapmaya devam edeceğiniz tapınmaya bir ön hazırlık olacaktır.

Sonsuzluktan emin olan bir yüreğe sahipseniz, bu geçici zamandaki övgüleriniz de sonsuzluğa dayanacaktır (Mezmur 104:33; 146:2).

Sizler "*hükümlerin bana yardım etsin*" şeklindeki dualarla yürüdükçe, bu hükümlerle düşmanları yargılayan bir Tanrı olduğunun tanıklığı ise ayrı bir bereket olacaktır. Bu hükümlerin yaşamı var eden ve bunu size armağan eden Tanrı'dan geldiğini, bu Tanrı'nın Mesih'te size Baba olduğunu bilmek (*hatırlamak/hatırlatmak*) ayrı bir bereket olacaktır...

İnsanları bu dünyaya bağlayan şeyler vardır. Bunları var oluş nedeni, yaşam amacı şeklinde açıklamaya çalışırız. Tanrı'nın hükümlerine (*ilkelerine, yasasına, sözlerine v.s.*) bağlanmış olan mezmurcu, dünyada görmeye alışık olduğumuz insanlardan daha farklı bir profil çizmektedir. Yaşama dünyadaki diğer insanların bağlandığı amaçlarla değil, Tanrı'nın övgüsüne dayalı bir amaçla bağlanmıştır. Bazıları buna "*din*" dese de mezmurcu bunu yaşam olarak ortaya koymuştur.

Mezmun'da konuşan kişi bunu yapabildiğine göre, bu, sizin için de mümkündür. Yapabilirliğinizin sınırlarını zorlamaya hazır mısınız?

Dua: Beni yaşat ki, sana övgüler sunayım, hükümlerin bana yardımcı olsun...

(Vaiz 3:14, Mezmur 89:34-37, Luka 21:33)

(Mezmur 34:1, Efesliler 5:20, I.Korintliler 1:4, Filipililer 4:6 krş. Vahiy 4:9-11; 5:13)

(Koloseliler 3:17, I.Selanıkliler 5:18 krş. İbraniler 13:14-15)

¹⁷⁶ **Kaybolmuş koyun gibi yoldan saptım; kulunu ara;
Çünkü emirlerini unutmuyorum.**

Mezmun'un en başından beri olan sözlerini okuduktan sonra, son sözleri bizi biraz şaşırtıyor. Bu sözleri duymaya hazır değilmişiz gibi, kapanış sözlerinin böyle olmasını beklemiyoruz sanki. Tanrı ile bu uzun yürüyüşünden sonra mezmun'un daha mükemmel yaşamayı öğrendiğini düşünmeye daha meyilliyiz [*sanki*]. Tanrı'yı ve Tanrı'nın sözlerini bu kadar derin düşünen bu kişinin sonunda nasıl böyle hata yaptığını merak edebilirsiniz (krş. Vahiy 19:9-10 krş. 22:8-9). Ancak mezmuncu kutsallıkta en yüksek bir kimsenin bile hatalara, yanlış yorumlara açık olduğunu hatırlatarak sözünü noktıyor. Tanrı ile yürüyüş tecrübesinde daha fazla olgun görünen bir kimsenin; ve kutsallıkta bizden daha ileride olduğunu düşündüğümüz bir kimsenin bile günahlara açık olduğunu daima aklımızda tutmamızı isteyerek bunu söylüyor.

Mezmun'un bu son ifadesine bakınca, Tanrı hakkındaki bilgide ve tecrübede ilerledikçe, orijinal günah hakkında daha iyi düşünmemiz gerektiğini göz önüne almalıyız. Çünkü orijinal günahın sonucu olarak günahı Tanrı'nın gözünden göremiyoruz; başkalarının günahlarını görmeye hazır olduğumuz halde, çoğunlukla kendi günahlarımıza kör oluyoruz. Başkalarının kötülükleri konusunda saatlerce konuşabildiğimiz halde, kendi günahlarımıza birkaç dakika odaklanmayı istemiyoruz. Bütün bunları, yaratılış amacımıza uygun olan insan olma yolunda ilerlememiz önünde bir engel gibi görürsek, mezmun'un bu sözleri benliğimizi çarmıha germek için bizi daha fazla teşvik etmektedir.

Ayet burada yanlış yola sapmış bir kişiye dikkatimizi çekiyor; fakat bu durum henüz umutsuz değil; çünkü zayıflığını ve günahını bilen birisi olarak, kaybolmuş olduğunu kabulleniyor. Günahı için başkalarını, ortamı ya da düşmanlarını suçlamaya, günahını hafifletilecek sebepler bulmaya çalışmıyor. Günahı konusunda sorumluluk üstlenip "*suçluyum, kurtarılmaya ihtiyacım var*" diyor. Günahı ve emirleri bilen biri olarak konuşuyor: "*saptığımı biliyorum, çünkü emirler bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini söylüyor*" diyor.

Mezmun'un bu ifadesi genel olarak Tanrı'yı öfkeliendiren İsrail'in durumundan farklılık göstermektedir (krş. İşaya 1:3, Yeremya 8:7, Matta 13:13-15).

Bu ayet bize mezmun'un da bizim gibi biri olduğunu, insanüstü biri olmadığını anlamamıza yardım ediyor. Zayıflıkları olan birisi gibi, bizim durumumuzda biri gibi konuşmaktadır: "*kayboldum, beni ara...*" Ve güçsüzlüğünde Kurtarıcı'yı çağırmak yüreğinde kutsallık özlemi olan bir kişinin duası olarak karşımıza çıkıyor (krş. I.Timoteyus 1:15 ... Günahkârların en kötüsü benim).

Düştüğünüzde (*yoldan saptığınızda bile*) çağırabileceğiniz bir Kurtarıcı olduğunu bilmek, size her durumda güven verecektir; ve Tanrı'nın sizi düşüşlerinize rağmen kurtarmasını mutlaka sevinçle kabul edersiniz (Luka 15:11-24; 19:9; 23:43). Bütün bunları bilmek, başkalarının düşüşlerine tanık olduğunuzda sizi nasıl etkiliyor? Onlar için şikayetçi mi yoksa yakarışçı mı oluyorsunuz?

Düşen ve yoldan sapan kimseler için Tanrı'nın yardım eli (Elçilerin İşleri 7:58 krş. 9:1-16) olmaya çağrıldığınızı ne sıklıkla hatırlıyorsunuz?

Dua: Kaybolmuş koyun gibi avare dolaşıyordum; kulunu ara, çünkü buyruklarını unutmadım ben...

(Luka 15:1-7)

(Elçilerin İşleri 10:27-29 krş. Galatyalılar 2:12)